

1

Razernij.

Er was geen ander woord voor.

Rayford wist dat hij veel had om dankbaar voor te zijn. Noch Irene, die 21 jaar zijn vrouw was geweest, – noch Amanda – die minder dan drie maanden zijn vrouw was geweest – hoefde deze wereld nog langer te verduren. Ook Raymie was in de hemel. Chloë en de baby Kenny waren gezond.

Dat zou voldoende moeten zijn. Toch kreeg het cliché *tot het uiterste getergd* nu nieuwe betekenis voor hem. Op een koele maandagochtend stormde hij het veilige huis uit, zonder een jas aan te trekken en zonder daar spijt van te hebben. Deze stemming was niet door iemand in het huis veroorzaakt. Zelfs Hattie was haar oude, vertrouwde zelf. Ze jammerde de hele tijd dat ze niet kon lopen, en werkte ondertussen aan haar spierkracht.

‘Jij denkt misschien dat het me niet zal lukken,’ had ze tegen hem gezegd, terwijl ze in hoog tempo een serie buikspieroefeningen deed, ‘maar je onderschat me schromelijk.’

‘Ik twijfel er geen moment aan dat je gek genoeg bent om het te proberen.’

‘Maar je wilt me daar niet naartoe vliegen.’

‘Voor geen prijs.’

Rayford strompelde over een pad langs een rij bomen: de scheidslijn tussen een braakliggend veld en wat er over was van hun huis en de puinhopen die ooit de huizen van de burens waren geweest. Hij bleef stilstaan en speurde de horizon af. Woede was één ding. Stompzinnigheid was iets anders. Het was idiotie om hun schuilplaats te verraden, enkel en alleen om even wat frisse lucht te kunnen scheppen.

Hij zag niets of niemand, maar bleef toch zo dicht mogelijk bij de bomen. Wat een verschil met anderhalf jaar geleden! Dit hele gebied, kilometers ver, was ooit een bruisende voorstad geweest. Nu was het totaal verwoest door een aardbeving, en overgelaten aan de vluchtelingen en de berooiden. Het ene was hij maandenlang geweest; het andere was hij in rap tempo aan het worden.

De moorddadige woede dreigde hem te verscheuren. Zijn rationele, wetenschappelijke geest probeerde deze stemming te onderdrukken. Hij kende andere mensen – inderdaad, onder anderen Hattie – die een net zo sterk of zelfs sterker motief hadden. Toch smeekte hij God om de opdracht aan hem te geven. Hij wilde degene zijn die de daad verrichtte. Hij geloofde dat het zijn lot was.

Rayford schudde zijn hoofd en leunde tegen een boom. Waar was de geur van pas gemaaid gras, het geluid van spelende kinderen op het plein? Niets was meer zoals het vroeger was geweest. Hij sloot zijn ogen en overdacht nog één keer zijn plan. In vermomming het Midden-Oosten binnen zien te dringen. Zorgen dat hij op het juiste moment op de juiste plaats zou staan. Gods wapen zijn, een werktuig des doods. Nicolae Carpathia vermoorden.

David Hassid gaf zichzelf de opdracht om de helikopter van de Wereldwijde Gemeenschap te begeleiden die een lading computers zou afleveren bij het paleis van de Potentaat. De helft van het WG-personeel binnen zijn afdeling zou de komende weken bezig zijn om de locatie op te sporen van waaruit de dagelijkse preek van Tsion Ben-Juda en het tijdschrift van Buck Williams op internet werden gezet.

De Potentaat zelf wilde weten hoe snel de computers geïnstalleerd konden zijn. ‘Laten we zeggen een halve dag om de hele handel uit te laden en per vrachtwagen vanaf het vliegveld hierheen te vervoeren,’ had David geantwoord. ‘Dan weer uitladen, en dan nog een paar dagen voor het installeren en gebruiksklaar maken.’

Carpathia was met zijn vingers gaan knippen zodra hij ‘een halve dag’ had gehoord. ‘Vlugger, vlugger,’ zei hij. ‘Kunnen we niet een paar uurtjes winnen?’

‘Het zou een kostbare grap zijn, maar u zou –’

‘Kosten zijn niet mijn prioriteit, meneer Hassid. Maar snelheid, *snelheid.*’

‘Met een heli zouden we de hele bende hier bij de dienstingang aan de grond kunnen zetten.’

‘Top,’ zei Carpathia. ‘Doen.’

‘Dan wil ik wel zelf de supervisie hebben bij het inladen en afleveren.’

Carpathia was met zijn gedachten alweer bij iets anders, en wuifde hem weg. ‘Natuurlijk, zie maar.’

David belde Mac McCullum op zijn beveiligde toestel. ‘Het is gelukt,’ zei hij.

‘Wanneer vliegen we?’

‘Zo laat mogelijk. Dit moet eruitzien als een vergissing.’

Mac grinnikte. ‘Heb je ervoor gezorgd dat ze de handel op de verkeerde baan afleveren?’

‘Tuurlijk. Ik heb ze het ene gezegd, en het andere geadmistreerd. Ze zullen doen wat ik ze gezegd heb. En dankzij de paperassen ben ik ingedeukt tegenover de Dikke en de Dunne.’

‘Zit Fortunato je nog steeds op de nek?’

‘Voortdurend, maar hij en Nicolae vermoeden nog niets. Ze zijn ook dol op jou, Mac.’

‘Alsof ik dat niet weet. We moeten er maar zolang mogelijk van profiteren.’

Rayford durfde niet met Tsion over zijn gevoelens te praten. De rabbijn had het druk genoeg, en Rayford wist al wat hij te horen zou krijgen: ‘God heeft Zijn plan. Laat Hem het uitvoeren.’

Maar er was toch niets op tegen als Rayford een handje zou helpen? Hij was ertoe bereid. Hij kon ervoor zorgen. Als het hem het leven kostte, wat dan nog? Hij zou zijn dierbaren terugzien, en de anderen zouden zich later bij hem voegen.

Hij wist dat het waanzin was. Hij had zich nooit eerder door zijn gevoelens laten leiden. Misschien kwam het doordat hij momenteel te veel buitenspel stond, dat hij niet in actie was. De angsten en spanning om maandenlang Carpathia rond te vliegen waren de moeite waard geweest: zo had hij dicht bij het vuur gezeten, en het Verdrukingscommando had daarmee zijn voordeel kunnen doen. Het gevaar dat hij in zijn huidige rol liep, was van een andere orde. Hij was de eerste piloot van de Internationale Inkoopcoöperatie. De enige instelling waardoor de gelovigen misschien in leven zouden kunnen blijven, op het moment dat het hun verboden zou worden om op de vrije markt handel te drijven. Voorlopig beperkte Rayford zich tot het praten met contactpersonen, het opzetten van handelsroutes en

dergelijke, en werkte hij in wezen voor zijn eigen dochter. Hij moest anoniem blijven, en oppassen wie hij in vertrouwen nam. Toch was het niet hetzelfde. Hij voelde zich niet meer zo van essentieel belang voor de goede zaak.

Maar als hij eens degene zou kunnen zijn die Carpathia vermoordde!

Wie probeerde hij eigenlijk voor de gek te houden? Carpathia's moordenaar zou waarschijnlijk zonder enige vorm van proces ter dood worden gebracht. En als Carpathia inderdaad de antichrist was – en de meeste mensen, behalve zijn volgelingen, waren daarvan overtuigd – zou hij tóch niet dood blijven. De moord zou helemaal om Rayford draaien, niet om Carpathia. Nicolae zou heroïscher dan ooit uit het drama tevoorschijn komen. Maar het feit dat het hoe dan ook gebeuren moest, en dat hijzelf misschien in een positie zou kunnen zijn om het te doen, gaf Rayford iets om voor te leven. En waarschijnlijk om voor te sterven.

Zijn kleinzoon, Kenny Bruce, had zijn hart gestolen. Maar alleen al de naam van het kind herinnerde Rayford aan zijn smartelijke verliezen. Wijlen Ken Ritz was een nieuwe vriend geweest, die alles in zich had gehad om een goede vriend te worden. Bruce Barnes was zijn eerste mentor geweest, die hem de videoband had gegeven die hem tot Christus had gebracht, en van wie hij naderhand ontegelijk veel had geleerd.

Dat was het! Daar kwam al die haat, al die razernij vandaan. Rayford wist dat Carpathia niet meer dan een pion van satan was, en in wezen onderdeel uitmaakte van Gods eeuwige heilsplan. Maar de man had zoveel dood en verderf gezaaid, zoveel verdriet en ellende veroorzaakt dat Rayford niet anders kon dan hem haten.

Hij wilde niet onverschillig worden voor al die rampspoed, vernietiging en dood die aan de orde van de dag waren. Hij wilde blijven voelen, ook al was hij gekwetst, geschokt. De dingen gingen van kwaad tot erger, en de chaos werd van maand tot maand groter. Tsjion leerde dat de situatie halverwege de zevenjarige periode van de Verdrukking tot een climax zou komen – dat was over vier maanden. En dan zou de Grote Verdrukking beginnen.

Hij wilde graag al die zeven jaren overleven, om de glorieuze Wederkomst van Christus te zien, en mee te maken hoe Hij Zijn duizendjarige Koninkrijk op aarde vestigde. Maar hoe groot waren

zijn kansen? TSION meende dat hooguit een kwart van de bevolking die bij de Opname was achtergelaten, het einde zou beleven. En het was de vraag of je die mensen moest benijden. Rayford probeerde te bidden. Dacht hij dat God antwoord zou geven, dat Hij hem toestemming zou geven, dat Hij hem het perfecte plan zou ingeven? Hij wist wel beter. Zijn verlustiging in moordplannen was alleen maar een manier om zich levend te voelen. Het knaagde aan hem en gaf hem tegelijkertijd een reden om te blijven ademen.

Hij had genoeg redenen om te leven. Hij hield van zijn dochter en haar man en hun baby, al voelde hij zich nog steeds verantwoordelijk voor het feit dat Chloë bij de Opname was achtergelaten. De enige familie die hij nog had, moest dezelfde wereld verduren als hij. Wat was dat voor een toekomst? Hij wilde er niet eens over nadenken. Hij wilde alleen maar nadenken over alle wapens waar hij mogelijk-kerwijs de hand op zou kunnen leggen, en hoe hij ze op het juiste moment zou gebruiken.

Vlak na zonsondergang in Nieuw Babylon kreeg David een telefoontje van zijn luchtverkeersleider. ‘Piloot wil weten of hij de kist op de grote landingsbaan moet zetten of –’

‘Heb ik hem al gezegd! Zeg hem dat hij doet wat hem gezegd is!’.

‘Meneer, op de ladingspapieren staat: landingsbaan paleis. Maar hij dacht dat u gezegd had: Nieuw Babylon Airport.’

David zweeg een ogenblik, alsof hij zijn woede moest verbijten. ‘Begrijpt u wat ik gezegd heb?’

‘Ja, u zei vliegveld, maar –’

‘Bedankt! Wat is zijn verwachte aankomsttijd?’

‘Dertig minuten tot het vliegveld. Vijfenveertig tot de baan. Dus even voor alle duidelijk –’

David hing op en belde Mac. Een halfuur later zaten ze in de heli op het asfalt van de landingsbaan van het paleis. Uiteraard was de lading computers daar niet. David belde met de luchthaven. ‘Zeg de piloot waar we zijn!’

‘Tjonge,’ zei Mac, ‘volgens mij lopen ze in die verkeerstoren zo langzamerhand allemaal naar hun eigen staart te happen.’

‘Ik heb geen zin in een batterij nieuwe computers, met daarachter

de beste whizzkids van de wereld, allemaal op zoek naar de schuilplaats van het Commando. Dus ik zaai een beetje verwarring, ja.'

Mac zette de radio op de luchthavenfrequentie en hoorde dat de vrachtpiloot instructie kreeg om op te stijgen en naar de landingsbaan van het paleis te vliegen. Hij keek David aan. 'Naar de luchthaven, oude reus.'

'We komen hem in de lucht tegen.'

'Ik hoop het.'

Zo geschiedde. Ten slotte kreeg David medelijden met de arme piloot, verzekerde hem dat Mac en hij nu aan de grond zouden blijven, en gaf hem opdracht om terug te komen.

De lading computers werd met behulp van een kraan gelost, en Mac manoeuvreerde de helikopter in positie om de trekhaak aan te koppelen. Iemand van het grondpersoneel maakte de haak vast, verzekerde Mac dat de heli groot en sterk genoeg was om de vracht te tillen en gaf instructies voor het opstijgen. 'Voor noodgevallen hebt u een knop aan boord die het zaakje ontkoppelt, meneer,' zei hij, 'maar volgens mij moet het allemaal wel lukken.'

Mac bedankte hem en ving een blik op van David. 'Je zou niet durven,' zei hij, en hij schudde het hoofd.

'Let maar eens op. Die knop hier? Ik houd hem in de gaten.'

2

Vroeg in de middag zat Buck achter zijn computer in de aanzienlijk uitgebreide schuilkelder onder het huis. Zijn schoonvader, dokter Charles en hij hadden het meeste graafwerk verricht. Niet dat doctor Ben-Juda niet had kunnen of willen helpen. Hij was in opmerkelijk goede conditie voor iemand die de hele dag met zijn neus in de boeken zat, als hij niet naar een computerscherm tuurde. Maar Buck en de anderen hadden erop gestaan dat hij zich bleef bezighouden met zijn belangrijker werk op internet: de gelovigen onderrichten en het oproepen tot bekering. Het was duidelijk dat Tsion zich er onbehaaglijk onder voelde dat hij de andere mannen deze klus liet opknappen, terwijl hij boven op zijn slaapkamer rustig kon doorgaan met wat hij het *zachte werk* noemde. Dagenlang had hij niets anders willen doen dan helpen met graven, zakken vullen en naar de nabijgelegen velden sjouwen, waar de rommel werd gedumpt. Maar ze hadden hem duidelijk gemaakt dat ze het best zouden redden zonder zijn hulp. Dat het voor vier man hoe dan ook te krap was in de kleine kelder. En dat zijn prediking veel te belangrijk was om te worden opgeschort voor handenarbeid.

Buck herinnerde zich met een glimlach dat Rayford ten slotte had gezegd: ‘U bent de geestelijk leidsman, onze pastor, onze mentor, onze geleerde, maar ik heb de anciënniteit en autoriteit als plaatsvervangend hoofd van deze compagnie, en ik sta op mijn strepen.’

Tsion had in de vochtige kelder de rug gerecht en een zogenaamd angstig gezicht getrokken. ‘Ja, kapitein?’ zei hij. ‘En wat is uw bevel?’

‘Uit de weg blijven, oudje. U hebt de zachte handjes van een intellectueel. Wij ook, natuurlijk, maar u loopt in de weg.’ Tsion had zich met een mouw het zweet van het voorhoofd gewist. ‘O, Rayford, houd op met dat geplaag. Ik wil alleen maar helpen.’

Buck en Floyd hielden op met hun werk en gingen Rayford te helpen om op de rabbijn in te praten. ‘Doctor Ben-Juda,’ zei Floyd Charles, ‘we vinden echt allemaal dat u uw tijd verspilt – nee, dat *wij* uw tijd verspillen – als wij toestaan dat u ons helpt. Dus breng ons niet in gewetensnood, en laat ons dit zonder u afmaken.’

Nu was het Rayfords beurt om verontwaardiging te spelen. ‘Daar gaat mijn autoriteit!’ zei hij. ‘Ik heb een bevel gegeven, begint de dokter weer met hem te soebatten!’

‘Ik zie dat het de heren ernst is,’ zei TSION, met zijn welbekende zware Israëliëse accent.

Rayford stak twee handen in de lucht. ‘Hè-hè! Onze professor heeft het ook door!’

TSION schuifde weer naar boven, en had nog iets gemompeld in de trant van: ‘Het slaat toch eigenlijk nergens op,’ maar sindsdien had hij niet meer geprobeerd om in het graafteam mee te draaien.

Buck had verbaasd gestaan hoe goed de andere drie elkaar hadden aangevuld. Rayford was technisch de meest begaafde, Buck zelf soms te analytisch, terwijl Floyd – ondanks zijn hoge opleiding als medicus – zich ertoe beperkte te doen wat hem gezegd werd. Buck plaagde hem daarmee, en zei dat hij had gedacht dat dokters altijd alles beter wisten. Floyd verweerde zich niet, en hij leek het grappig ook niet erg te waarderen. Sterker nog: het leek wel of Floyd elke dag sneller aan het eind van zijn Latijn was. Niet dat hij opgaf, maar hij moest vaak stoppen om op adem te komen. En dan stond hij daar maar, streek met een hand door zijn haar en wreef zich de ogen uit.

Elke dag verdeelde Rayford het werk op basis van een ruwe schets, die hij samenstelde op grond van twee bronnen. Enerzijds waren daar de volgeschreven notitieboekjes van de oorspronkelijke eigenaar van het huis, Donny Moore. Die bijna anderhalf jaar geleden tijdens de grote aardbeving om het leven was gekomen toen hij bedolven was onder het instortende kerkgebouw. Kennelijk had Donny zich goed op de toekomst willen voorbereiden, en had hij op de een of andere manier voorvoeld dat zijn vrouw en hij op een dag ondergronds zouden moeten leven. Misschien was hij bang geweest voor nucleaire fall-out, misschien wilde hij zich kunnen verbergen voor de troepen van de Wereldwijde Gemeenschap – in elk geval had hij een uitgebreid plan gemaakt. In zijn opzet werd de kleine, vochtige kelder achter het huis uitgebreid tot een ruimte die onder de hele andere helft van de twee-onder-een-kap woning en nog een stuk van de tuin door liep.

De andere bron die Rayford had geraadpleegd was de verfijning die wijlen Ken Ritz in dit oorspronkelijke plan had aangebracht. KENS IMAGO van simpele, hardwerkende charterpiloot en jongen van de

gestampte pot was bedrieglijk gebleken. In werkelijkheid was hij afgestudeerd aan de London School of Economics, was hij bevoegd op allerlei technisch geavanceerde types vliegtuigen en – zoals deze tekeningen lieten zien – een autodidact op het gebied van architectuur. Ken had het graafproces gestroomlijnd, de steunberen van Donny verplaatst en een centrale communicatie-infrastructuur ontworpen. Als alles op zijn plaats stond, zou de schuilkelder van buitenaf niet te detecteren moeten zijn, en zouden de verschillende satellietverbindingen, ontvang- en uitzendapparatuur, alsmede de computernetwerken goed toegankelijk en makkelijk te bedienen zijn.

Terwijl Buck met Floyd en Rayford werkte, en Tsion zijn meesterlijke dagelijkse boodschappen tot zijn wereldwijde publiek richtte, waren Chloë en Hattie druk met hun eigen bezigheden. Hattie leek elke vrije minuut aan lichaamstraining te besteden; als een bezetene werkte ze aan haar uithoudingsvermogen en probeerde ze haar uitgemergelde lijf weer wat te laten aankomen. Buck maakte zich zorgen dat ze iets van plan was. Meestal was dat het geval. Niemand wist zeker of ze de geheime locatie van hun schuilplaats misschien al in gevaar had gebracht, door haar roekeloze poging van enkele maanden geleden om naar Europa te gaan. Tot nog toe was er niemand komen rondneuzen, maar hoelang zou dat zo blijven?

Chloë was uiteraard voornamelijk met de baby in de weer. Als ze niet een uiltje knapte om wat op krachten te komen, legde ze in haar vrije momenten via internet contact met het groeiende legioen van leveranciers en distributeurs van de Goederen Coöp. Gelovigen begonnen nu al onder elkaar te kopen en te verkopen, vooruitlopend op die zwarte dag dat ze zouden zijn uitgesloten van de normale markt.

De druk van de benauwde woonruimte, het vele werk, om nog maar te zwijgen van de angst voor de toekomst: waren Bucks dagelijkse gezellen. Hij was dankbaar dat hij zijn eigen schrijfwerk had te doen en dat hij Rayford en Floyd kon helpen, zonder Chloë en de kleine Kenny te verwaarlozen. Het enige moment dat Chloë en hij voor zichzelf hadden, was aan het einde van de dag, als ze nauwelijks nog wakker genoeg waren om te praten. Kenny sliep bij hen op de kamer, en hoewel de rest van het huishouden meestal geen last van hem had, waren Buck en Chloë vaak 's nachts met het kind in de weer.

Op een nacht lag hij wakker, blij om te horen hoe diep en regelmatig Chloë ademhaalde: ze sliep als een roos. Hij piekerde over mogelijkheden om de efficiëntie van het Verdrukkingscommando te verbeteren. Hij wilde graag net zo veel bijdragen als de andere mannen leken te doen. Van meet af aan, toen het Commando nog alleen uit Bruce Barnes, Rayford, Chloë en hem had bestaan, had hij het gevoel gehad dat hij onderdeel was geworden van een cruciale beweging van wereldwijde betekenis. De leden van het Verdrukkingscommando behoorden tot de eerste gelovigen na de Opname, en hadden zich gewijd aan drie essentiële doelstellingen: mensen voor Christus winnen, de antichrist bestrijden en overleven tot de Wederkomst van Christus, die nu nog maar over drie-en-een-half jaar was.

Tsion, die door God was gestuurd om Bruce te vervangen, was hierbij van onschatbare waarde en moest boven alles en iedereen beschermd worden. Zijn kennis en geestdrift, naast zijn vermogen om op het niveau van een leek te spreken, maakten hem tot Nicolae Carpathia's grootste vijand – afgezien van de twee getuigen bij de Klaagmuur, die de ongelovigen bleven teisteren met plagen en oordelen.

Hij stond er versteld van dat Chloë in staat bleek om, naast de zorg voor de baby, een internationaal handelsnetwerk op te zetten. En Floyd was overduidelijk een geschenk van God: hij had Hatties leven gered en de rest van de bewoners van het huis gezond gehouden. Hattie was de enige ongelovige, en de enige egoïste. Ze was bijna voortdurend met zichzelf bezig.

Maar de meeste zorgen maakte Buck zich om Rayford. Zijn schoonvader was de laatste tijd niet meer zichzelf. Inwendig leek hij te koken. Hij was kortaf tegen Hattie, vaak in gedachten verzonken, en zijn gezicht was van wanhoop verwrongen. Hij liep ook steeds vaker op klaarlichte dag het huis uit, nergens naartoe. Buck wist dat hij geen roekeloze dingen zou doen, maar hij wilde maar dat er iemand kon helpen. Hij vroeg Tsion om eens een vinger aan de pols te leggen, maar de rabbijn zei: 'Captain Steele komt vanzelf wel naar me toe als hij me iets te vertellen heeft. Ik voel me niet vrij om met hem over privé-zaken te beginnen.'

Buck had Floyds mening gevraagd. 'Hij is mijn mentor, niet andersom,' zei Floyd. 'Ik ga naar hem toe met mijn problemen, ik verwacht niet dat hij naar mij toe komt met de zijne.'

Chloë reageerde ook afhoudend. ‘Buck, pa is een vader van de oude stempel. Hij geeft mij voortdurend ongevroegde adviezen, maar ik heb niet de illusie dat hij zijn hart bij mij zal uitstorten, als ik daarom vraag.’

‘Maar je ziet het toch ook, of niet?’

‘Natuurlijk. Maar wat verwacht je anders? We zijn langzamerhand allemaal stapelgek. Zo kun je toch niet leven? Overdag nergens naartoe kunnen, behalve af en toe naar Palwaukee. Onder schuilnamen leven en voortdurend bang zijn dat je tegen de lamp loopt?’

Zo hadden alle metgezellen van Buck hun redenen om Rayford niet te willen benaderen. Dus zou hij het zelf moeten doen. *Maak je borst maar nat*, dacht hij.

David Hassid zat in de passagiersstoel van de WG-heli van Carpathia, en keek samen met Mac McCullum toe. Het grondpersoneel van Nieuw Babylon Airport koppelde een dikke staalkabel vanuit de helikopter vast aan drie aan elkaar vastgemaakte pallets waarin 144 computers verpakt zaten. De chef van de ploeg beduidde Mac dat hij langzaam moest opstijgen tot de kabel strak stond. Voorzichtig koos hij vervolgens het luchtruim, zogenaamd om de lading af te leveren bij het paleis van de Wereldwijde Gemeenschap.

‘Die pallets houden het wel,’ zei Mac, ‘zolang jij maar met je tengels van die knop afblijft. Dat zou je toch niet echt doen, hè?’

‘Om mijn personeel te verhinderen dat ze de uitzendlocatie van TSION opsporen? Zeker zou ik dat doen, als het de enige manier was.’

‘Als?’

‘Kom op, Mac. Je kent me ondertussen wel beter. Denk je dat ik zo’n prachtige lading computers aan barrels zou laten vallen? Jij bent dan misschien drie keer zo oud als ik –’

‘Hé-hé!’

‘Oké, iets minder dan twee keer dan, maar ik ben niet helemaal gek. Dacht je soms dat het aantal computers mij was ontgaan?’

Mac stak een vinger in de lucht en drukte op zijn radioknop. ‘WG-Heli Eén voor paleistoren, over.’

‘Hier toren, Eén. Spreekt u maar.’

‘Verwachte aankomsttijd over drie minuten, over.’

‘Begrepen, over en uit.’

Mac keerde zich naar David. ‘Ik dacht al wel dat je daarom een gros had besteld. Eentje voor elke duizend getuigen.’

‘Zo is dat. En die laat ik heus niet op een woestijnduin te pletter slaan.’

‘Maar ik ga ze ook niet bij het paleis aan de grond zetten, hmm?’

David glimlachte en schudde het hoofd. Vanuit de lucht had hij een prachtig uitzicht op het wemelende paleiscomplex. Een gordel van gebouwen, honderden meters breed, omzoomde het grote, glimmende kasteel – iets anders kon je het niet noemen – dat Carpathia ter ere van zichzelf had laten verrijzen. Daar was hij van alle denkbare gemakken voorzien, en een leger van duizenden ondergeschikten stond klaar om voor elke gril in het geweer te komen.

David diepte zijn beveiligde telefoontoestel op uit zijn zak en toetste een nummer in. ‘Korporaal A. Christopher?’ zei hij. ‘Hier directeur Hassid.’ Hij hield een hand voor het mondstuk en zei tegen Mac: ‘Je nieuwe vrachtmeester.’

‘Ken ik hem?’

David haalde zijn schouders op en schudde het hoofd. ‘Ja, korporaal Christopher. Is de laadruimte van de Condor beschikbaar?... Uitstekend. Zorg dat u alles voor ons klaar hebt staan... Tsja, daar kan ik ook niets aan doen, korporaal. Misschien wilt u er met personeelszaken over bellen, maar ik heb begrepen dat u daar niets over te zeggen hebt.’

David hield de telefoon bij zijn oor vandaan en zette hem af. ‘Hangt zomaar op!’ zei hij.

‘Ze hebben allemaal een hekel aan vrachtklussen voor de Condor,’ zei Mac. ‘Niet genoeg werk. Vertrouw jij die vent?’

‘Geen keus,’ zei David.

Buck had zijn computer tijdelijk naar de keukentafel verplaatst en was bezig een verhaal voor *De Waarheid* uit te tikken toen Rayford thuiskwam van zijn ochtendwandeling. ‘Hoi,’ zei Buck. Rayford knikte alleen en stond besluiteloos bovenaan de trap die naar de kelder leidde. Buck voelde de moed al bijna weer in de schoenen zinken.

‘Wat staat er vandaag op het programma, Ray?’

‘Och, hetzelfde als altijd,’ mompelde Rayford. ‘We zijn schuilkel-der onzichtbaar aan het maken, zodat je van buitenaf geen ingang ziet. Waar is Floyd?’

‘Niet gezien. Hattie zit –’

‘Hiernaast, weet ik. Het lijkt wel of ze voor een marathon aan het trainen is. Die meid jaagt ons allemaal nog een keer het graf in.’

‘Hé, pa,’ probeerde Buck, ‘een beetje optimistisch blijven, hoor!’

Rayford negeerde hem. ‘Waar zijn de anderen?’ vroeg hij.

‘Tsion zit boven. Chloë zit in de woonkamer achter haar compu-ter. Kenny slaapt. Waar Hattie is, zei ik al. Alleen Floyd is gedeserteerd. Misschien zit hij beneden, maar ik heb hem niet de trap af zien gaan.’

‘Zeg niet dat hij gedeserteerd is, Buck. Dat is niet grappig.’

Buck was niet gewend om op die manier door zijn schoonva-der terechtgewezen te worden, en hij wist even niet wat hij moest zeggen. ‘Ik bedoelde alleen maar dat ik niet weet waar hij uithangt, Ray. Eerlijk gezegd vind ik hem er de laatste tijd niet best uitzien, en gisteren was hij een wrak. Misschien slaapt hij uit.’

‘Tot twaalf uur ’s middags? Wat scheelt hem?’

‘Ik zag iets geels in zijn ogen.’

‘Ik niet.’

‘Het is donker in die kelder.’

‘Hoe kon jij het dan wel zien?’

‘Het viel me gisteravond gewoon op, zomaar. Ik heb er zelfs iets van gezegd.’

‘Wat zei hij terug?’

‘Hij maakte er een soort grapje van, dat blanken altijd wat te mek-keren hebben over hoe zwarten eruitzien. Ik ben er maar niet op doorgegaan.’

‘Hij is de dokter,’ zei Rayford. ‘Laat hem maar voor zichzelf zor-gen.’ Dat laatste, bedacht Buck, was een prima opening. Hij kon nu tegen Rayford zeggen dat dit niet bepaald klonk als de meevoelende Rayford die hij kende. Maar het moment ging voorbij en Rayford nam het initiatief van hem over. ‘Wat heb jij vandaag eigenlijk op het programma staan?’

‘Jij bent de baas, Ray. Zeg het maar.’

‘Ik zou je beneden wel kunnen gebruiken, maar je moet maar zien.’

Buck stond op.

Mac zette de pallets omzichtig aan de grond op het plaveisel aan de oostkant van de hangar die de Condor 216 herbergde. De hangardeur was open, en de gigantische laadruimte van de Condor gaapte hun tegemoet. David sprong naar buiten nog voor de helikopterschroef tot stilstand was gekomen en maakte snel de kabelhaak los. Er kwam een vorkheftruck uit de hangar die de bovenste pallet optilde, om zijn as draaide en ermee wegspoot naar de hangar. Tegen de tijd dat Mac samen met David de hangardeur dichtdeed, had de berijder van de vorkheftruck de laaddeur van de Condor al afgesloten, en parkeerde hij zijn voertuig al in een hoek.

‘Korporaal Christopher!’ schreeuwde David, en zelfs op dertig meter afstand draaide de korporaal zich met een ruk om. ‘In uw kantoor! Nu!’

‘Die ziet er niet erg vrolijk uit,’ zei Mac, terwijl ze naar het glazen kantoortje in de hangar liepen. ‘Geen militaire groet, geen reactie. Afwijzende lichaamstaal. Denk je dat hij moeilijk gaat doen?’

‘De korporaal is mijn ondergeschikte. Ik deel hier de lakens uit.’

‘Maar toch, David, je moet respect tonen om respect te krijgen. En we kunnen niemand vertrouwen. Je moet er toch niet aan denken dat een van de sleutelfiguren binnen je eigen afdeling –’

‘Vertrouw me nu maar, Mac. Ik heb alles in de hand.’

De kantoordeur naast die van Mac was overgeschilderd: *KCVC* stond er in grote letters op.

‘Wat is *dat* nu weer?’ zei Mac.

‘Korporaal Christopher Vrachtmeester Condor.’

‘Iedereen praat tegenwoordig maar in afkortingen,’ verzuchtte Mac. ‘Het is een apentaaltje.’

David beduidde Mac dat hij achter hem aan moest komen, het kantoor van de korporaal in. Hij deed de deur dicht, ging achter het bureau zitten en wees op een stoel voor Mac. De oudere man nam met lichte tegenzin plaats.

‘Wat is er?’ vroeg David.

‘Is dat de manier waarop jij ondergeschikten behandelt?’

David legde zijn voeten op het bureau en knikte. ‘Zeker een nieuwe. Even later merken wie de baas is.’

‘Ik heb altijd geleerd dat als je het woord baas moet gebruiken tegen een werknemer, dat je hem dan al kwijt bent.’

David haalde zijn schouders op. ‘Misschien in een grijs verleden,’ zei hij. ‘Maar dit zijn keiharde tijden, die vragen om keiharde maatregelen...’

Buiten klonken voetstappen, en even later werd de deurknop omgedraaid. David riep: ‘U was toch wel van plan om te kloppen, voor u bij uw baas en uw piloot naar binnen komt banjeren, nietwaar, korporaal?’

De deur kwam tot stilstand, op een kier.

‘Deur dicht en kloppen, korporaal!’ brulde David, die zijn handen achter zijn hoofd had gelegd en zijn voeten nog steeds op het tafelblad liet rusten.

De deur werd dichtgetrokken, een beetje te hard. Toen een lange stilte. Ten slotte werd er drie keer nadrukkelijk, luidruchtig aangeklopt. Mac schudde het hoofd. ‘Die knul klopt zelfs sarcastisch,’ fluisterde hij. ‘Maar je verdient niet beter.’

‘Binnen,’ zei David.

Macs stoel schraapte over de vloer terwijl hij overeind kwam voor een jongedame in werktenu. Onder haar pet had ze kort, zwart haar waardoor ze er wat mannelijk uitzag. Maar ze was slank en bekoorlijk, met grote donkere ogen, een volmaakt regelmatig gebit en gave huid.

Mac griste zijn pet van zijn hoofd. ‘Juffrouw.’

‘Bespaar me, captain,’ zei ze, draaide zich om en wierp David een vernietigende blik toe. ‘Moet ik tegenwoordig kloppen als ik mijn eigen kantoor binnenloop?’

David had geen vin verroerd. ‘Ga zitten, Mac,’ zei hij.

‘Als de dame heeft plaatsgenomen,’ antwoordde Mac.

‘Ik heb haar geen toestemming gegeven om plaats te nemen,’ zei David, en korporaal Christopher maakte Mac met een handgebaar duidelijk dat hij moest gaan zitten. ‘Captain Mac McCullum, dit is korporaal Annie Christopher. Annie, Mac.’

Mac wilde weer opstaan, maar Annie stapte op hem af en schudde hem de hand. ‘Laat maar, captain. Ik weet wie u bent, een seksistische neanderthaler. Als wij moeten gaan samenwerken, moet u om te beginnen ophouden om mij als het kleine vrouwtje te behandelen.’